

Rok 1912.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 23. kwietnia 1912.

Treść: (M 76—81.) 76. Rozporządzenie, dotyczące przyznania uwolnień od należytości dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Krainie. — 77. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborcym okręgu podatkowym Nimburg w Czechach. — 78. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborcym okręgu podatkowym Chrudim w Czechach. — 79. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia podstawy wymiaru kwoty dodatku państwowego do podatku od piwa na obszarze miasta Krakowa, uznanym za zamknięty pod względem poboru podatku spożywczego. — 80. Ustawa, dotycząca zmiany należytości licencynnej, przypadającej do zapłaty przy dowozie tytoniu i wyrobów tytoniowych. — 81. Rozporządzenie, dotyczące zmiany tytułów służbowych technicznych i nietechnicznych urzędników zarządu górnictwa i urzędników zakładów górniczych Bukowińskiego Funduszu religijnego grecko-wschodniego oraz zmiany tytułu c. k. Dyrekeyi sprzedaży wytworów górniczych.

76.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. lutego 1912,

dotyczące przyznania uwolnień od należytości dla postępowania w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, oraz zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych w Krainie.

Na zasadzie upoważnienia, nadanego § 1. ustawy z dnia 16. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 233, przyznaje się przewidziane tamże uwolnienie od stempli i należytości bezpośrednich dla postępowania, zarządzonego ustawą dla księstwa Krainy z dnia 21. maja 1911, Dz. u. kr. Nr. 2 z roku 1912, w celu ponownej regulacji i wykupna praw poboru drzewa, paszy i produktów lasowych, uregulowanych na zasadzie patentu cesarskiego z dnia 5. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 130, oraz w celu zabezpieczenia praw posiadaczy uprawnień leśnych.

Uwolnienie to odnosi się do podań, protokołów, załączników, dokumentów prawnych, oświadczeń,

wygotowań, orzeczeń, ugód, uwierzytelnień i widymat, potrzebnych dla przeprowadzenia wspomnianego postępowania, a to o tyle, o ile nie uczyni się z dokumentów tych żadnego innego użytku, następnie do przeniesień majątku, nabycia praw i wpisów hipotecznych, potrzebnych dla przeprowadzenia postępowania tego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zaleski wr.

77.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1912,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborcym okręgu podatkowym Nimburg w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborcym

okręgu podatkowym Nimburg w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, ma być uiszczany w powyższym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających z góry dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1912.

Zaleski wlr.

78.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1912,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Chrudym w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień do tyczeńszych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Chrudym w ratach kwartalnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, ma być uiszczany w powyższym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających z góry dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty mają obowiązywać w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1912.

Zaleski wlr.

79.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. kwietnia 1912,

dotyczące oznaczenia podstawy wymiaru kwoty dodatku państwowego do podatku od piwa na obszarze miasta Krakowa, uznanych za zamknięty pod względem poboru podatku spożywczego.

Na zasadzie § 6. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 121 z roku 1911, dotyczącej

zmiany krakowskiego liniowego podatku spożywczego, wydaje się pod względem oznaczenia podstawy wymiaru kwoty dodatku do podatku od piwa w wysokości 1 K 90 h od hektolitra brzeczkę piwną, istniejącego w mieście tem według uwagi do liczby pozycji 3 taryfy krakowskiego podatku spożywczego, następujące postanowienia:

A. Dla tych browarów, w których wytworzona brzeczka piwną bada się urzędowo w celach podatku piwnego zapomocą przyrządu kontrolno-mierniczego do brzeczkę piwną.

§ 1.

Liczba pomiarowa wyrobu każdej warki, zbadanego zapomocą przyrządu kontrolno-miernicznego do brzeczkę piwną i wyrażonego w stopniach hektolitrowych wyciągu, podzielona przez liczbę pomiarową zgłoszonej stopniowości każdej warki, podaje z zastrzeżeniem sprostowania, które przeprowadzi się ewentualnie w myśl § 3., objętość brzeczkę piwną, wyrażoną w hektolitrach a policzalną pod względem kwoty dodatku państwowego do podatku od piwa.

Jeżeli objętość ta przenosi zgłoszoną ilość hektolitrów warki, wówczas ma się dopłacić kwotę dodatku tylko wtedy i tylko o tyle, o ile różnica przekracza 5 procent zgłoszonej ilości hektolitrów.

Zarządzenia § 9., I, ustęp 9. i 10. przepisu wykonawczego do podatku od piwa z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 129, mają mieć analogiczne zastosowanie w razie nadwyżki wyrobu, uzasadniającej dodatkowe uiszczenie kwoty dodatku.

§ 2.

Celem stwierdzenia, czy wystudzona brzeczka piwna nie ma mniejszej stopniowości aniżeli ta, którą zgłoszono, a tem samem czy wytworzona objętość nie jest większa od tej, która znaleziono zapomocą obliczenia, przeprowadzonego w myśl § 1., należy badać peryodycznie za przybraniem kierownika ruchu zawartość wyciągu wytworzonej brzeczki piwej zapomocą przepisanego cukromierza.

Próbki do tego stopniowania należy pobierać w browarach, w których używa się tak zwanych kadzi zlewnych (nastawnych), z tych kadzi, zresztą zaś z kadzi fermentacyjnych, do których spuszczono odnośną warkę.

Jeżeli brzeczkę piwną, należącą do pewnej warki, rozdzielono na kilka kadzi fermentacyjnych, wówczas należy przeprowadzić stopniowanie zawartości wszystkich kadzi i oznaczyć średni wynik podjętych stopniowań jednostkowych przy uwzględnieniu stosunku, w jakim ilości napchnienia poszczególnych kadzi pozostają względem siebie.

Przecięcie to podaje oznaczenie sacharmetrowe całej warki.

Wynik przeprowadzonego stopniowania należy wciągnąć do zapisku co do stopniowania, który będzie osobno założony; każdy wpis ma być podpisany zarówno przez kierownika ruchu jak i przez interweniujący organ skarbowy. Ponadto należy uwidoczyć wynik stopniowania w rejestrze dochodzeń, i to w przedziałce, przeznaczonej na uwagę, przy przynależnej liczbie pozycji.

Zapisek co do stopniowania należy dołączyć do rejestru dochodzeń jako załącznik.

Zarządzone wyżej stopniowania powinno się przeprowadzić jak najspieszniej po odpuszczeniu brzeczkę piwnej; w żadnym razie nie wolno ich podejmować później jak w sześć godzin po ukończeniu napełnieniu tych naczyń, z których ma się pobrać próbki do stopniowania.

W tych browarach, w których spuszcza się brzeczkę piwną bez użycia kadzi zlewej wprost do kadzi fermentacyjnych, nie wolno napełniać kadzi fermentacyjnych częściowo, to jest napełniać ich ilościami brzeczkę piwnej, pochodząymi z różnych warek.

Wytworzoną brzeczkę piwną wraz z brzeczką, uzyskaną przez namoczenie chmielu, należy zawsze spuszczać w całości do kadzi zlewej, a względnie do zgłoszonych kadzi fermentacyjnych.

Organa kontroli wyższej powinny od czasu do czasu przekonywać się w sposób odpowiedni o przestrzeganiu zarządzeń powyższych.

§ 3.

Jeżeli zbadana w myśl § 2. zawartość wyciągu wystudzonej brzeczki piwnej jest mniejsza, aniżeli zawartość zgłoszona i jeżeli różnica ta wynosi więcej aniżeli jeden procent zgłoszonej zawartości wyciągu, wówczas należy zreasumować obrachowanie ilości policzalnego wytworu, podlegającego kwocie państwowego dodatku do podatku od piwa, odnośnie do wszystkich warek o tej samej zawartości stopni, co warka zgłoszona, poddana dodatkowemu stopniowaniu, które wytworzono w czasie od ostatniego stopniowania dodatkowego, względnie od rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, w ten sposób, iż oznaczenie objętości przeprowadzi się zamiast na podstawie zgłoszonej zawartości stopni przy przyjęciu zawartości wyciągu, stwierdzonej rzeczywiście przy stopniowaniu dodatkowem.

Za stwierdzoną w sposób powyższy nadwyżkę wyrobu w porównaniu z ilością, obliczoną stosownie do § 1., ma przedsiębiorca browaru uiścić przypadającą kwotę dodatku w ciągu ośmiu dni po jej przypisaniu w tym urzędzie, do którego obowiązany

do opłaty podatku należy pod względem uiszczenia powszechnego podatku od piwa.

Obliczanie i przypisywanie takich zapłat dodatkowych należy do władzy skarbowej pierwszej instancji.

B. Dla tych browarów, w których wytworzoną brzeczkę piwną bada się urzędowie w celach podatku piwnego na chłodniku.

§ 4.

W tych browarach, w których wytworzoną brzeczkę piwną bada się urzędowie w celach podatku piwnego na chłodniku, decyduje ilość hektolitrów warki, zbadana stosownie do zarządzeń § 9., I, ustęp 1. do 3. przepisu wykonawczego o podatku od piwa z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 129, także pod względem kwoty dodatku państwowego do podatku od piwa.

Jeżeli objętość ta przenosi zgłoszoną ilość hektolitrów warki, wówczas ma się dopłacić kwotę dodatku tylko wtedy i tylko o tyle, o ile zbadana objętość wyrobu przekracza pięć procent zgłoszonej ilości hektolitrów.

Zarządzenia § 9., I, ustęp 9. i 10. powołanego wyżej przepisu wykonawczego mają mieć analogiczne zastosowanie w razie nadwyżki wyrobu, uzasadniającej dodatkowe uiszczenie kwoty dodatku.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Zaleski wlr.

80.

Ustawa z dnia 17. kwietnia 1912, dotycząca zmiany należytości licencyjnej, przy- padającej do zapłaty przy dowozie tytoniu i wyro- bów tytoniowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Należytość licencyjną, przypadającą do zapłaty obok cła przy dowozie tytoniu i wyrobów tytoniowych przez linię celną, oznacza się w sposób następujący:

Od papierosów	60 K	za 1 kilogram
„ cygar	35 ,	podlegającej
„ innych wyrobów ty-		ocleniu wagii
toniowych i surowców	30 ,	netto.

§ 2.

Zawodowe pośredniczenie w sprowadzaniu tytoniu i wyrobów tytoniowych z zagranicy jest dozwolone tylko na podstawie certyfikatu, wystawionego przez władzę skarbową, i podlega kontroli dochodowo-skarbowej.

Bliższe postanowienia co do wydawania certyfikatów i wykonywania kontroli wyda się droga rozporządzenia.

§ 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, poruczan Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 17. kwietnia 1912.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Zaleski wlr.

S I.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 17. kwietnia 1912,

dotyczące zmiany tytułów służbowych technicznych i nietechnicznych urzędników zarządu górnictwa i urzędników zakładów górniczych Bukowińskiego Funduszu religijnego grecko-wschodniego oraz zmiany tytułu c. k. Dyrekcyi sprzedawy wyrobów górniczych.

Na podstawie Najwyższego postanowienia z dnia 24. marca 1912 ustanawia się dla urzędników państwowych zakładów górniczych i hutniczych, państwowych fabryk górniczych (z wyjątkiem fabryki oleju mineralnego w Drogobyczu) oraz zakładów górniczych Bukowińskiego Funduszu religijnego grecko-wschodniego w miejsce tytułów dotychczasowych tytuły następujące:

1. Dla urzędników technicznych

VIII. klasy rangi tytuł „starszy komisarz górniczy“;

IX. klasy rangi tytuł „komisarz górniczy“;

X. klasy rangi tytuł „adjunkt górniczy“;

2. dla urzędników nietechnicznych

IX. klasy rangi tytuł „kontrolor górniczy“;

X. klasy rangi tytuł „osiecał górniczy“ i

XI. klasy rangi tytuł „asystent górniczy“.

W tytułach służbowych urzędników technicznych zarządu górnictwa V., VI. i VII. klasy rangi, oraz dyrektora państwowych fabryk farb uranowych i radium w St. Joachimsthal, jak również niezaliczonych do pewnej klasy rangi elewów i praktykantów górniczych, dyrektora i wicedyrektora dyrekcji sprzedaży wyrobów górniczych, sekretarzy dyrekcyi górniczej, kasjerów głównych i kasjerów nie zachodzi żadna zmiana.

W myśl tego samego Najwyższego postanowienia zmienia się dalej tytuł „c. k. Dyrekcyi sprzedaży wyrobów górniczych“ na „c. k. Górniczy Urząd sprzedaży“.

Trnka wlr.